

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

6. července 2023*

„Řízení o předběžné otázce – Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkácí rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 27 – Stíhání pro trestný čin, jež osoba spáchala před svým předáním a který nebyl důvodem jejího předání – Žádost o souhlas zaslaná vykonávajícím justičnímu orgánu – Evropský zatýkácí rozkaz vydaný státním zástupcem členského státu, který nemá postavení vystavujícího justičního orgánu – Důsledky pro žádost o souhlas“

Ve věci C-142/22,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Supreme Court (Nejvyšší soud, Irsko) ze dne 25. února 2022, došlým Soudnímu dvoru dne 2. března 2022, v řízení

OE

proti

Minister for Justice and Equality,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení: A. Prechal, předsedkyně senátu, M. L. Arastey Sahún, F. Biltgen, N. Wahl a J. Passer (zpravodaj), soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

za soudní kancelář: C. Strömholm, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. prosince 2022,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za OE: J. Byrne, R. Farrell, SC, a B. O'Donoghue, solicitor,
- za Minister for Justice and Equality a Irsko: M. Browne, C. Hanselmann, A. Joyce a M. Lane, jako zmocněnci, ve spolupráci s: R. Kennedy, SC, a D. Breen, BL,
- za maďarskou vládu: Zs. Biró-Tóth a M. Z. Fehér, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: angličtina.

- za nizozemskou vládu: M. K. Bulterman, A. Hanje a P. Huurnink, jako zmocněnkyně,
- za polskou vládu: B. Majczyna, jako zmocněnec,
- za Evropskou komisi: S. Grünheid a J. Tomkin, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 9. března 2023,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 27 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi OE a Minister for Justice and Equality (ministr spravedlnosti a rovnosti, Irsko) ve věci žádosti o souhlas, kterou nizozemské justiční orgány zaslaly irským justičním orgánům za tím účelem, aby OE mohl být v Nizozemsku trestně stíhán pro trestné činy spáchané před jeho předáním nizozemským justičním orgánům, které nebyly důvodem jeho předání.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Článek 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.“
- 4 Článek 3 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu“, stanoví:

„Justiční orgán členského státu, který má vykonat zatýkací rozkaz (dále jen ‚vykonávající justiční orgán‘), odmítne vykonat evropský zatýkací rozkaz v těchto případech:

 1. pokud se na trestný čin, pro který je zatýkací rozkaz vydán, vztahuje ve vykonávajícím členském státě amnestie, pokud byl tento stát příslušný ke stíhání tohoto trestného činu podle svého vlastního trestního práva;

2. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin členským státem za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesен rozsudek, ho již nelze vykonat;
 3. pokud osoba, na niž byl evropský zatýkácí rozkaz vydán, není podle práva vykonávajícího státu vzhledem ke svému věku trestně odpovědná za jednání, pro které je zatýkácí rozkaz vydán.“
- 5 Článek 4 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu“, stanoví:

„Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu:

1. pokud v některém z případů uvedených v čl. 2 odst. 4 nepředstavuje jednání, pro které byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu; avšak v případě daní, poplatků, cel nebo měny nelze odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu z toho důvodu, že právo vykonávajícího členského státu neukládá tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejnou úpravu, pokud jde o daně, poplatky, cla a měny, jako právo vystavujícího státu;
2. pokud osoba, na niž se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz, je ve vykonávajícím členském státě stíhána za stejný čin, jako je trestný čin, pro který byl evropský zatýkácí rozkaz vydán;
3. pokud justiční orgány vykonávajícího členského státu rozhodly buď nezačít trestní stíhání kvůli trestnému činu, pro který byl evropský zatýkácí rozkaz vydán, nebo zastavit takové řízení, nebo byl-li v členském státě vynesен proti vyžádané osobě za stejné jednání pravomocný rozsudek, který zamezuje dalšímu trestnímu stíhání;
4. jsou-li trestní stíhání vyžádané osoby nebo výkon trestu podle práva vykonávajícího členského státu promlčeny a jednání spadá do pravomoci tohoto členského státu na základě jeho vlastního trestního práva;
5. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin třetím státem, za podmínky, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva státu, který vynesл rozsudek, ho již nelze vykonat;
6. byl-li evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem;
7. vztahuje-li se evropský zatýkácí rozkaz na trestné činy, které
 - a) byly podle práva vykonávajícího členského státu spáchány zcela nebo zčásti na území vykonávajícího členského státu nebo na místě, které se za toto území považuje, nebo
 - b) byly spáchány mimo území vystavujícího členského státu a právo vykonávajícího členského státu neumožňuje stíhání za stejné trestné činy, byly-li spáchány mimo jeho území.“

- 6 Článek 6 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Určení příslušných justičních orgánů“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.

2. Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.“

- 7 Článek 8 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Obsah a forma evropského zatýkacího rozkazu“, uvádí informace, které musí obsahovat evropský zatýkací rozkaz, a jazyk, do kterého musí být evropský zatýkací rozkaz přeložen.

- 8 Kapitola 3 tohoto rámcového rozhodnutí, která upravuje „[ú]činky předání“, obsahuje mimo jiné článek 27, který je nadepsaný „Případné stíhání za jiné trestné činy“ a zní takto:

„1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady [Evropské unie], že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním, neuvede-li v konkrétním případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.

2. Kromě případů uvedených v odstavcích 1 a 3 nelze osobu, která byla předána, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než pro který byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.

3. Odstavec 2 se nepoužije v těchto případech:

[...]

g) dá-li vykonávající justiční orgán, který osobu předal, svůj souhlas v souladu s odstavcem 4.

4. Žádost o souhlas se předá vykonávajícímu justičnímu orgánu společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2. Souhlas se udělí, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím. Souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4. Rozhodnutí musí být přijato nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti.

V případech uvedených v článku 5 musí vystavující členský stát poskytnout stanovené záruky.“

Irské právo

- 9 European Arrest Warrant Act 2003 (zákon z roku 2003 o evropském zatýkacím rozkazu) provedl rámcové rozhodnutí 2002/584 do irského právního řádu.

- 10 Článek 2 odst. 1 tohoto zákona, ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení (dále jen „zákon z roku 2003“), stanoví:

„V tomto zákoně [...] se

[...]

„vystavujícím justičním orgánem“ v souvislosti s evropským zatýkacím rozkazem rozumí justiční orgán vystavujícího státu, který vydal dotyčný evropský zatýkací rozkaz;

„vystavujícím státem“ v souvislosti s evropským zatýkacím rozkazem rozumí členský stát [...], jehož justiční orgán vydal tento evropský zatýkací rozkaz;

„justičním orgánem“ rozumí soudce, soudní úředník nebo jiná osoba, která je podle právních předpisů příslušného členského státu oprávněna vykonávat funkce shodné s těmi, které jsou plněny [irským] soudem podle článku 33, nebo jim podobné;

[...]“

11 Článek 22 odst. 7 zákona z roku 2003 zní:

„High Court [(Vrchní soud, Irsko)] může ve vztahu k osobě, která byla předána do vystavujícího členského státu podle tohoto zákona, udělit souhlas,

- (a) aby bylo proti této osobě ve vystavujícím členském státě zahájeno řízení pro trestný čin,
- (b) aby byl této osobě ve vystavujícím členském státě uložen trest za trestný čin, včetně trestu spočívajícího v omezení osobní svobody této osoby, nebo
- (c) aby bylo proti této osobě ve vystavujícím členském státě zahájeno řízení nebo byla zadržena za účelem výkonu trestu nebo příkazu k zadržení v souvislosti s trestným činem,

jakmile od vystavujícího státu obdrží písemnou žádost v tomto smyslu.“

12 Podle čl. 22 odst. 8 uvedeného zákona musí být souhlas uvedený v čl. 22 odst. 7 tohoto zákona odepřen, jedná-li se o trestný čin, pro který nelze osobu podle části 3 téhož zákona předat. Tato část 3 obsahuje ustanovení, jež se týkají základních práv, shody mezi trestnými činy, oboustranné trestnosti, trestního stíhání vyžádané osoby na území státu pro stejné činy, věkové hranice trestní odpovědnosti, extraterritoriality a soudních řízení v nepřítomnosti obžalovaného.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 13 High Court (Vrchní soud) byl jakožto vykonávající justiční orgán požádán o výkon tří evropských zatýkacích rozkazů vydaných na OE v roce 2016 v Nizozemsku, z nichž dva byly vydány státním zastupitelstvím v Amsterdamu a třetí nizozemským Nejvyšším státním zastupitelstvím (dále jen „prvotní evropské zatýkací rozkazy“).
- 14 Usnesením, proti kterému nebylo podáno odvolání, rozhodl High Court (Vrchní soud) o předání OE poté, co zamítl námitky vznesené OE (dále jen „usnesení o předání z roku 2017“). Je nesporné, že žádná z těchto námitok se netýkala toho, že prvotní evropské zatýkací rozkazy byly vydány státními zástupci. Po předání byl OE odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 18 let, který si nyní odpykává v Nizozemsku.

- 15 V roce 2019 vyšetřující soudce v Amsterdamu předal High Court (Vrchní soud) žádost podle čl. 27 odst. 3 písm. g) a odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 a čl. 22 odst. 7 zákona z roku 2003, aby byl udělen souhlas se stíháním OE pro jiné trestné činy spáchané před jeho předáním, než kvůli kterým byly prvotní evropské zatýkácí rozkazy vydány.
- 16 OE vznesl proti této žádosti námitku a tvrdil, že prvotní evropské zatýkácí rozkazy nebyly platně vydány, neboť byly vydány státními zástupci, tedy orgány, které nelze považovat za „justiční orgány“ ve smyslu rámcového rozhodnutí 2002/584. Podle OE tato okolnost bránila tomu, aby bylo žádosti o souhlas vyhověno.
- 17 Usnesením ze dne 27. července 2020 udělil High Court (Vrchní soud) požadovaný souhlas. Pokud jde konkrétně o argument vycházející z toho, že prvotní evropské zatýkácí rozkazy nebyly platně vydány, High Court (Vrchní soud) zdůraznil, že usnesení o předání z roku 2017 zakládá překážku věci pravomocně rozsouzené. OE podal proti tomuto usnesení odvolání ke Court of Appeal (Odvolací soud, Irsko).
- 18 Dne 27. května 2021 Court of Appeal (Odvolací soud) toto odvolání zamítl, když měl za to, že je třeba použít vnitrostátní procesní zásadu estoppel, která brání tomu, aby bylo usnesení o předání z roku 2017 napadeno. Court of Appeal (Odvolací soud) v tomto ohledu odkázal zejména na judikaturu Soudního dvora, z níž podle jeho názoru vyplývá, že soudní rozhodnutí, která se po vyčerpání opravných prostředků nebo po uplynutí lhůt pro podání opravných prostředků stala konečnými, nemohou být v zásadě napadena.
- 19 Žádosti, kterou OE podal dne 6. července 2021 a kterou se domáhal, aby mu bylo umožněno podat kasační opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí Court of Appeal (Odvolací soud), bylo rozhodnutím předkládajícího soudu ze dne 22. září 2021 vyhověno vzhledem k tomu, že ve věci v původním řízení vyvstaly otázky obecného zájmu.
- 20 OE před předkládajícím soudem připouští, že usnesení o předání z roku 2017 zakládá v irském právu překážku věci pravomocně rozsouzené a že unijní právo nevyžaduje, aby mohlo být toto usnesení napadeno. Pokud však jde o zákonné podmínky upravující řízení o udělení souhlasu, které má autonomní povahu, OE poznamenává, že podle čl. 22 odst. 7 zákona z roku 2003 musí žádost o souhlas vzejít z „vystavujícího státu“, který je definován jako stát, jehož „justiční orgán“ vydal prvotní evropský zatýkácí rozkaz. Vzhledem k tomu, že z rozsudku ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a ve Cvikově) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), a rozsudku ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělání dokumentů) (C-510/19, EU:C:2020:953), podle jeho názoru vyplývá, že státní zástupci, kteří vydali prvotní evropské zatýkácí rozkazy, nejsou „justičními orgány“ ve smyslu rámcového rozhodnutí 2002/584, nelze Nizozemské království považovat pro účely řízení o udělení souhlasu za „vystavující stát“.
- 21 Ministr spravedlnosti a rovnosti oponuje tím, že na každou otázku, která by mohla vyvstat ohledně možnosti nizozemských státních zástupců jednat jako justiční orgány vydávající prvotní evropské zatýkácí rozkazy, musí být nahlíženo tak, že o ní High Court (Vrchní soud) s konečnou platností rozhodl v usnesení o předání z roku 2017, a že zásada estoppel se vztahuje na toto pravomocné usnesení, takže je již nelze v tomto ohledu napadnout.

- 22 Podle předkládajícího soudu odpověď na otázku, zda OE může být oprávněn uplatnit v rámci žádosti o souhlas podle čl. 27. odst. 3 písm. g) a odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 argument, že prvotní evropské zatýkací rozkazy nebyly vydány „vystavujícím justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, závisí na právní kvalifikaci vztahu mezi postupem předávání a postupem udělování souhlasu.
- 23 V případě, že by tyto dva postupy měly být považovány za odlišné a autonomní, by se zásada estoppel nemohla uplatnit, takže by jakákoli námitka vznesená dotyčnou osobou v rámci žádosti o předání mohla být znovu uplatněna v rámci žádosti o souhlas.
- 24 Pokud by naopak tyto postupy měly být považovány za natolik úzce spjaté, že by otázka, o níž bylo rozhodnuto v rozhodnutí o předání, již nemohla být projednávána za účelem rozhodnutí o udělení souhlasu, OE by nemohl ve fázi rozhodování o udělení souhlasu uplatnit argument týkající se postavení vystavujícího justičního orgánu.
- 25 Za těchto podmínek se Supreme Court (Nejvyšší soud, Irsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být článek 27 rámcového rozhodnutí [2002/584] vykládán v tom smyslu, že rozhodnutí o předání osoby zakládá mezi touto osobou, vykonávajícím státem a vystavujícím státem takový právní vztah, že každá otázka, o které se má za to, že o ní již bylo v tomto rozhodnutí s konečnou platností rozhodnuto, musí být považována za rozhodnutou i pro účely řízení o udělení souhlasu s dalším stíháním nebo uložením trestu za jiné trestné činy?
- 2) Je-li třeba na první otázku odpovědět v tom smyslu, že článek 27 nelze takto vykládat, je vnitrostátní procesní pravidlo v rozporu se zásadou efektivy, pokud dotyčné osobě brání v tom, aby se v rámci žádosti o souhlas dovolávala příslušného rozsudku [Soudního dvora] vynesenoho poté, co bylo vydáno usnesení o předání?“

Řízení před Soudním dvorem

- 26 Předkládající soud požádal o projednání věci v naléhavém řízení o předběžné otázce podle článku 107 jednacího řádu Soudního dvora, nebo podpůrně ve zrychleném řízení podle čl. 105 odst. 1 tohoto jednacího řádu. Na podporu těchto žádostí se dovolával zejména skutečnosti, že OE byl ke dni podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce zbaven osobní svobody v Nizozemsku a že se nizozemské orgány snažily urychleně vyjasnit jeho právní postavení.
- 27 Dne 15. března 2022 Soudní dvůr na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že není namístě vyhovět žádosti o projednání této věci v naléhavém řízení o předběžné otázce, jelikož podmínky naléhavosti stanovené v článku 107 jednacího řádu nejsou splněny.
- 28 Dne 23. března 2022 předseda Soudního dvora po vyslechnutí soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodl, že se žádost o projednání této věci ve zrychleném řízení zamítá.
- 29 Zaprvé, v projednávaném případě je sice OE v současné době zbaven osobní svobody, avšak jeho další věznění nezávisí na odpovědi Soudního dvora na předběžné otázky, neboť vykonává trest, k němuž byl pravomocně odsouzen.

- 30 Zadruhé okolnost, že předkládající soud nebo vnitrostátní orgány musí vynaložit veškeré úsilí k zajištění rychlého projednání věci v původním řízení, nemůže být sama o sobě dostatečným důvodem pro použití zrychleného řízení (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 23. prosince 2015, Vilkas, C-640/15, EU:C:2015:862, bod 8).

K předběžným otázkám

K první otázce

- 31 Podstatou první předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 27 odst. 3 písm. g) a odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že okolnost, že evropský zatýkací rozkaz, na jehož základě bylo rozhodnuto o předání osoby, byl vydán orgánem, který není „vystavujícím justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, brání tomu, aby vykonávající justiční orgán, jemuž byla vystavujícím justičním orgánem ve smyslu uvedeného čl. 6 odst. 1 předložena příslušná žádost, později udělil souhlas s tím, aby byla tato osoba stíhána, odsouzena nebo zbavena osobní svobody pro jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním, než kvůli kterému byla předána.
- 32 Na prvním místě je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že výklad pravidla unijního práva, který Soudní dvůr podává při výkonu pravomoci, kterou mu přiznává článek 267 SFEU, objasňuje a upřesňuje význam a dosah tohoto pravidla tak, jak musí být nebo mělo být chápáno a používáno od okamžiku, kdy nabylo účinnosti. Z toho vyplývá, že takto vykládané pravidlo může a musí být uplatňováno soudem na právní vztahy vzniklé a založené před vydáním rozsudku rozhodujícího o žádosti o výklad, pokud jsou kromě toho splněny podmínky umožňující předložit příslušným soudům spor ohledně použití uvedeného pravidla (rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 51 a citovaná judikatura).
- 33 Soudní dvůr přitom v bodě 70 rozsudku ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělání dokumentů) (C-510/19, EU:C:2020:953), s odkazem na závěry plynoucí z rozsudku ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a ve Cvikově) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), rozhodl, že státní zástupce členského státu, který se účastní výkonu soudnictví, avšak může při výkonu rozhodovací pravomoci dostávat individuální pokyny od výkonné moci, není „vykonávajícím justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 a čl. 27 odst. 3 písm. g) a odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584. Soudní dvůr mimoto v bodě 47 uvedeného rozsudku zdůraznil, že postavení a povaha justičních orgánů uvedených v odstavci 1 a v odstavci 2 článku 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 jsou přitom stejné, i když tyto justiční orgány vykonávají odlišné funkce související s vydáním evropského zatýkacího rozkazu na straně jedné a s výkonem takového rozkazu na straně druhé.
- 34 Z této judikatury vyplývá, že evropské zatýkací rozkazy, které byly stejně jako evropské zatýkací rozkazy, o které se jedná v původním řízení, vydány státním zástupcem členského státu, který může při výkonu rozhodovací pravomoci dostávat individuální pokyny od výkonné moci, nejsou vydány v souladu s požadavky vyplývajícími z rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 35 Na druhém místě je však třeba připomenout význam zásady překážky věci pravomocně rozsouzené jak v unijním právním řádu, tak ve vnitrostátních právních řádech. Soudní dvůr měl již totiž příležitost upřesnit, že za účelem zajištění jak stability práva a právních vztahů, tak řádného výkonu spravedlnosti je důležité, aby soudní rozhodnutí, která se po vyčerpání možných

opravných prostředků nebo po uplynutí lhůt stanovených pro tyto opravné prostředky stala konečnými, již nemohla být napadena (rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Banco Primus, C-421/14, EU:C:2017:60, bod 46 a citovaná judikatura).

- 36 Z předkládacího rozhodnutí v projednávaném případě vyplývá, že OE nepodal odvolání proti usnesení o předání z roku 2017 a že po předání byl v Nizozemsku odsouzen k trestu odnětí svobody rozsudkem, který nabyl právní moci. Aniž OE zpochybňuje překážku věci pravomocně rozsouzené, která se váže k usnesení o předání z roku 2017, ani překážku věci pravomocně rozsouzené, která se váže k rozhodnutí o odsouzení, které bylo přijato po tomto předání a je uvedeno v bodě 14 tohoto rozsudku, tvrdí nicméně, že souhlas požadovaný na základě čl. 27 odst. 3 písm. g) a odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 nemůže být udělen v případě, kdy stejně jako ve věci v původním řízení nebyly evropské zatýkácí rozkazy, které vedly k předání, vydány v souladu s uvedeným rámcovým rozhodnutím. V tomto kontextu OE nezpochybňuje ani postavení justičního orgánu, který tuto žádost o souhlas podal.
- 37 Na třetím místě je třeba poznamenat, že Soudní dvůr již rozhodl, že jakmile byla vyžádaná osoba zatčena a poté předána vystavujícímu členskému státu, evropský zatýkácí rozkaz v zásadě vyčerpá právní účinky s výhradou účinků předání výslovně stanovených v kapitole 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 (rozsudek ze dne 13. ledna 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 77).
- 38 Mezi účinky předání stanovené v této kapitole 3 přitom patří případné stíhání pro jiné trestné činy, jehož podmínky a způsoby provedení jsou stanoveny v článku 27 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 39 Tento článek 27 uvádí v odstavci 2 zásadu speciality, podle které kromě případů uvedených v odstavcích 1 a 3 nelze osobu, která byla předána, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním, než kvůli kterému byla předána [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. září 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Zásada speciality), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, bod 36].
- 40 Tato zásada vyžaduje, aby vystavující členský stát, který chce stíhat nebo odsoudit osobu za jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním na základě výkonu evropského zatýkácího rozkazu, než kvůli kterému byla předána, měl souhlas vykonávajícího členského státu, čímž se brání tomu, aby první členský stát zasahoval do pravomocí, které by mohl vykonávat vykonávající členský stát, a překračoval své pravomoci vůči stíhané osobě [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. září 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Zásada speciality), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, bod 40].
- 41 Justiční orgány vystavujícího členského státu jsou oprávněny tuto osobu stíhat nebo odsoudit za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána, pouze v případech uvedených v čl. 27 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, a to mimo jiné i tehdy, pokud byl souhlas udělen v souladu s tímto čl. 27 odst. 3 písm. g) a odst. 4 [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělání dokumentů), C-510/19, EU:C:2020:953, bod 63].
- 42 Avšak navzdory souvislosti mezi provedením článku 27 rámcového rozhodnutí 2002/584 a existencí již vykonaného evropského zatýkácího rozkazu Soudní dvůr upřesnil, že rozhodnutí o udělení souhlasu podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 se liší od rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu a má pro dotčenou osobu jiné důsledky než posledně uvedené rozhodnutí [rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělání

dokumentů), C-510/19, EU:C:2020:953, bod 60, a rozsudek ze dne 26. října 2021, Openbaar Ministerie (Právo být vyslechnut vykonávajícím justičním orgánem), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 49].

- 43 Jak uvedl generální advokát v bodě 46 svého stanoviska, rozhodnutí o udělení souhlasu má vlastní předmět, a z tohoto důvodu musí být vykonávajícím justičním orgánem přijato po přezkumu, který je odlišný a autonomní ve vztahu k přezkumu provedenému v souvislosti s evropským zatýkacím rozkazem.
- 44 V souladu s tím, co stanoví čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584, totiž musí vykonávající justiční orgán ověřit, zda mu byla žádost o souhlas předána společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí a s překladem, jak uvádí čl. 8 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí. Tento orgán musí rovněž ověřit, zda trestný čin, pro který je souhlas požadován, sám o sobě zakládá povinnost předání podle rámcového rozhodnutí 2002/584. Konečně musí s ohledem na důvody pro povinné či fakultativní odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu, uvedené v článcích 3 a 4 tohoto rámcového rozhodnutí, posoudit, zda lze povolit rozšíření stíhání na jiné trestné činy, než kvůli kterým byla dotyčná osoba předána.
- 45 Ze znění těchto ustanovení přitom nevyplývá, že by vada, kterou je stížen prvotní evropský zatýkací rozkaz, mohla vykonávajícímu justičnímu orgánu bránit v udělení požadovaného souhlasu.
- 46 Kromě toho, jak uvedl generální advokát v bodě 51 svého stanoviska, by jakýkoli jiný výklad uvedených ustanovení ohrozil cíle sledované rámcovým rozhodnutím 2002/584.
- 47 Soudní dvůr již totiž rozhodl, že i když články 27 a 28 tohoto rámcového rozhodnutí svěřují členským státům některé konkrétní pravomoci při výkonu evropského zatýkacího rozkazu, tato ustanovení nelze v rozsahu, v němž zakotvují výjimky ze zásady vzájemného uznávání zakotvené v čl. 1 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, vykládat způsobem, který by neutralizoval cíl téhož rámcového rozhodnutí spočívající v usnadnění a zrychlení předávání mezi justičními orgány členských států s ohledem na vzájemnou důvěru, jež mezi nimi musí existovat [rozsudek ze dne 24. září 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Zásada speciality), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, bod 35 a citovaná judikatura].
- 48 Pokud by mělo být připuštěno, že podmínky, za kterých bylo předání provedeno, mohou být předmětem přezkumu v rámci žádosti o souhlas podané na základě čl. 27 odst. 3 písm. g) a odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584, vedlo by to k oddálení přijetí rozhodnutí o souhlasu z jiných důvodů, než jaké jsou stanoveny v tomto odstavci 4, což by bylo v rozporu s požadavkem rychlosti, který je základem tohoto rámcového rozhodnutí.
- 49 Takový přezkum by byl mimoto neslučitelný se zásadou právní jistoty, jelikož by mohl zpochybnit konečnou povahu soudního rozhodnutí, kterým byl nařízen výkon dotčeného evropského zatýkacího rozkazu, což by bylo v rozporu se zásadou překážky věci pravomocně rozsouzené připomenutou v bodě 35 tohoto rozsudku.
- 50 Kromě toho je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že je nesporné, jak vyplývá z bodů 13, 14 a 32 až 34 tohoto rozsudku, že usnesení o předání z roku 2017 nabylo právní moci navzdory tomu, že bylo přijato v návaznosti na evropské zatýkací rozkazy vyznačující se okolností, že byly vydány orgány,

které nelze kvalifikovat jako „příslušné justiční orgány“ ve smyslu článku 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, bylo by paradoxní zpochybnit z důvodu této okolnosti souhlas, který je základem věci v původním řízení a byl udělen na základě žádosti předložené příslušným justičním orgánem.

- 51 Konečně výklad článku 27 rámcového rozhodnutí 2002/584 podaný v bodě 45 tohoto rozsudku může podpořit dosažení cíle spočívajícího v boji proti beztrestnosti, jež toto rámcové rozhodnutí rovněž sleduje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. ledna 2023, Puig Gordi a další, C-158/21, EU:C:2023:57, bod 141). Pokud by totiž bylo možné připustit, že vykonávající justiční orgán může odmítnout udělit souhlas požadovaný podle čl. 27 odst. 3 písm. g) a odst. 4 uvedeného rámcového rozhodnutí z jiných důvodů, než jaké jsou stanoveny v tomto odstavci 4, byl by tím tento cíl ohrožen, neboť justiční orgány vystavujícího členského státu by nemohly stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit osobu svobody za jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním, než kvůli kterému byla předána.
- 52 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět, že čl. 27 odst. 3 písm. g) a odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že okolnost, že evropský zatýkací rozkaz, na jehož základě bylo rozhodnuto o předání osoby, byl vydán orgánem, který není „vystavujícím justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nebrání tomu, aby vykonávající justiční orgán, jemuž byla vystavujícím justičním orgánem ve smyslu uvedeného čl. 6 odst. 1 předložena příslušná žádost, později udělil souhlas s tím, aby byla tato osoba stíhána, odsouzena nebo zbavena osobní svobody pro jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním, než kvůli kterému byla předána.

K druhé otázce

- 53 Vzhledem k odpovědi na první otázku není namístě na druhou otázku odpovídat.

K nákladům řízení

- 54 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 27 odst. 3 písm. g) a odst. 4 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy

musí být vykládán v tom smyslu, že

okolnost, že evropský zatýkací rozkaz, na jehož základě bylo rozhodnuto o předání osoby, byl vydán orgánem, který není „vystavujícím justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nebrání tomu, aby vykonávající justiční orgán, jemuž byla vystavujícím justičním orgánem ve smyslu uvedeného čl. 6 odst. 1 předložena příslušná žádost, později udělil souhlas s tím, aby byla tato osoba stíhána, odsouzena nebo zbavena osobní svobody pro jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním, než kvůli kterému byla předána.

Podpisy.